

Arrest

nr. 51 928 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. WETSELS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, en afkomstig uit Tbilisi, Republiek Georgië. Volgens uw verklaringen vertrok uw echtgenoot, G. T. (...) (O.V. nr. 6.347.671) in augustus 2008 naar Tskhinvali, Zuid-Ossetië, met de bedoeling om daar een wagen af te leveren bij zijn neef M. (...). Na zijn aankomst begonnen de gevechten in Zuid-Ossetië. Uw echtgenoot vertrok daarom samen met zijn neef en enkele vrienden naar Ordzhonikidze, Noord-Ossetië, vanwaaruit hij dan zou kunnen terugkeren naar Tbilisi. Onderweg werden ze echter gearresteerd door militairen van het Georgische leger. Ze brachten hen naar Gori waar ze werden opgesloten in de kelder van een gebouw. Uw echtgenoot werd er ondervraagd door de politie. Hij werd beschuldigd van samenwerking met de Ossetische rebellen. Nadat het gebouw waarin uw echtgenoot opgesloten zat

zwaar beschadigd werd door de bombardementen, kon hij ontsnappen. Bij zijn aankomst in uw appartement in Tbilisi werd hij echter onmiddellijk gearresteerd door de politie. Op het politiebureau werd hij ervan beschuldigd wapens en geld te leveren aan de Ossetische rebellen. Bij een huiszoeking in uw appartement had de politie namelijk een wapen gevonden. U vermoedde dat de politie het wapen daar zelf gelegd had. Na drie dagen werd uw echtgenoot vrijgelaten. Toen hij thuiskwam nam hij onmiddellijk contact op met zijn advocaat. Deze zei echter dat hij hem niet kon helpen en dat jullie beter het land konden verlaten. De volgende dag nam u samen met uw schoonzus een taxi om naar uw arts te gaan. U was namelijk zwanger en voelde zich niet goed. Onderweg werden jullie echter tegengehouden door enkele politiemannen. Ze namen u mee naar een onbekende plaats. Daarna belden ze uw echtgenoot op en vroegen losgeld. Uw echtgenoot bracht het losgeld naar de afgesproken plaats waarna hij u kon gaan ophalen samen met zijn vriend V. K. (...). U had tijdens uw gevangenschap een miskraam gekregen en moest thuis verzorgd worden door een arts. Uw echtgenoot besloot het land te verlaten. Op 17 augustus 2008 vertrok u samen met uw echtgenoot met de wagen naar Oekraïne waar jullie enkele maanden verbleven bij uw neef. In november 2008 stapten jullie in Kiev, Oekraïne, op een bus waarmee jullie naar België reisden. Jullie zijn op 12 november 2008 in België aangekomen. U vroeg op dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Georgische identiteitskaart, uw rijbewijs, een attest van een cultureel centrum dat stelt dat u leidster bent van een koor, en een diploma van een workshop toneel van een leerling van u.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, G. T. (...) (O.V. nr. 6.347.671). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door de autoriteiten die u ervan beschuldigden geld en wapens te leveren aan de Ossetische rebellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsprobleem verder te informeren. Zo verklaarde u via de telefoon van uw vriend V. (...) vernomen te hebben dat leden van ordediensten sinds uw vertrek nog verschillende keren zijn langsgekomen bij uw ouders op zoek naar u. U wist echter niet wanneer of hoe vaak ze gekomen zijn. U kon ook niet zeggen of er convocaties op uw naam waren toegekomen. Meer nog, u stelde zelfs dat het voor u niet belangrijk was om dit te weten en verklaarde het daarom niet gevraagd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 2). Verder wist u niet eens of u door de autoriteiten officieel in beschuldiging bent gesteld voor uw vermeende samenwerking met de Ossetische rebellen en of er al dan niet een strafzaak tegen u begonnen is. Toen de interviewer u daarop vroeg of u dan niet meer informatie kon bekomen via uw advocaat in Georgië, beweerde u dat u dit niet gedaan had omdat V. (...) van zijn advocaat vernomen had dat uw advocaat u toch niet kon helpen en het voor u te gevaarlijk was om hiernaar te vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 2-3). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen immers op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs van de verschillende door u aangehaalde vervolgingsfeiten heeft voorgelegd. U verklaarde anderhalve dag te hebben vastgezeten in Gori waar u ondervraagd werd door de politie en beschuldigd werd van samenwerking met de Ossetische rebellen. U vervolgde dat u enkele dagen later door de politie in Tbilisi in het bijzijn van getuigen gearresteerd werd en meegenomen werd naar het politiebureau, waar u gedurende drie dagen werd vastgehouden en beschuldigd werd van het leveren van wapens en geld aan Ossetische rebellen. U verklaarde verder dat tijdens uw vasthouding een huiszoeking plaatsvond in het appartement van uw echtgenote waarbij een wapen werd aangetroffen, waarvan een officieel papier werd opgemaakt. Ook aangaande de huiszoeking zelf werd een document opgemaakt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 2, 4, 5 en 6 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 04/11/2009, p. 6, 8 en 10). U legde de Belgische asielinstanties nochtans

geen enkel document voor aangaande deze diverse gebeurtenissen, noch aangaande uw démarches die u naar aanleiding van uw problemen bij een advocaat zou hebben ondernomen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Verder dient er op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en onaannemelijke vaagheden bevatten. Bovendien bleken de verklaringen van uw echtgenote op dezelfde punten tegenstrijdig te zijn. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u na uw ontsnapping uit het gebouw in Gori waar u opgesloten zat zeker uw echtgenote heeft opgebeld. U dacht dat u toen ook wel uw ouders opgebeld had, want u was er namelijk niet zeker van of het nu uw echtgenote of uw moeder was geweest die u gezegd had dat politiemannen waren langsgekomen met de mededeling dat u zich op het politiebureau moest gaan aanmelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 04/11/2009, p. 7). In het tweede gehoor stelde u daarentegen dat u na uw ontsnapping enkel uw moeder opgebeld heeft die u zei dat de politie bij haar was langsgekomen. Toen de interviewer u vervolgens vroeg of u toen ook uw echtgenote opgebeld heeft, beweerde u zich niet meer te herinneren of u dat al dan niet gedaan had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 6). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheden had u geen afdoende uitleg hiervoor. U stelde gewoon dat u het zich de eerste keer waarschijnlijk niet goed herinnerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 6) wat niet overtuigend is. Bovendien verklaarde uw echtgenote in het eerste gehoor uitdrukkelijk dat u haar na uw ontsnapping opgebeld heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van V. L. (...), dd. 04/11/2009, p. 4). In het tweede gehoor beweerde ze dan weer dat u haar toen niet opgebeld heeft, maar wel uw moeder (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van V. L. (...), dd. 03/03/2010, p. 2-3).

Uw echtgenote had ook geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Ze bleef immers gewoon bij haar verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 3). Uw echtgenote verklaarde tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat de politie niet bij haar is langsgekomen vóór uw terugkeer uit Gori (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van V. L. (...), dd. 04/11/2009, p. 4). U stelde tijdens het tweede gehoor echter dat u niet wist of de politie vóór uw terugkeer uit Gori al dan niet bij uw echtgenote is langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 6) wat toch wel merkwaardig genoemd kan worden. Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat u hier sindsdien met uw echtgenote over gesproken zou hebben.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw binnenkomst in de Europese Unie via Polen. U verklaarde dat u samen met uw echtgenote als passagier op een toeristenbus vertrokken bent vanuit Kiev, Oekraïne. Met deze bus zouden jullie dan de grens met Polen overgestoken zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 04/11/2009, p. 3-4). U beweerde dat u en uw echtgenote vóór jullie vertrek in het bezit waren van authentieke reispaspoorten uitgereikt op jullie naam. Deze reispaspoorten zou u aan de smokkelaar gegeven hebben. U kon echter niet zeggen wat de smokkelaar met jullie reispaspoorten gedaan heeft. Tijdens jullie reis naar België zouden er dan andere reispaspoorten voor jullie gebruikt zijn, maar u wist niet eens op welke naam deze uitgereikt waren. U stelde gewoon dat u deze reispaspoorten nooit in handen gekregen had en dat u het ook niet gevraagd had omdat de smokkelaar toch alles regelde. Bij binnenkomst op Poolse grondgebied zou de chauffeur van de bus uitgestapt zijn met de reispaspoorten van alle passagiers om ze te tonen aan de douaniers. Jullie moesten ook uitstappen, maar er zouden geen individuele identiteitscontroles uitgevoerd zijn bij de passagiers. U verklaarde verder dat er geen afspraken gemaakt waren met de smokkelaar wat jullie moesten zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeurd zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 7). Dergelijke verklaringen aangaande uw binnenkomst in de Europese Unie zijn echter niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat aan alle Poolse grensposten elk voertuig dat de Europese Unie binnenkomt gecontroleerd wordt. De controles verlopen aan alle grensposten op dezelfde manier. De border guards stappen zelf op de bus en ze controleren vervolgens alle personen. Ze controleren hun reisdocument en brengen de gegevens in op de draagbare terminal die toegang geeft tot de SIS databank. Gezien deze informatie is het niet geloofwaardig te noemen dat u als passagier op een toeristenbus via Polen de Europese Unie zou binnengekomen zijn zonder enige individuele identiteitscontrole ondergaan te hebben. Het is verder ook onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten er voor u gebruikt werden of dat er aangaande dergelijke individuele controles geen afspraken gemaakt werden met de smokkelaar. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen met bepaalde politiemannen in Tbilisi, kan worden opgemerkt dat u geen enkele poging heeft ondernomen om hiervoor bescherming te verkrijgen in uw eigen land. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag bijgevolg verwacht worden dat hij redelijke pogingen doet om bescherming in eigen land te verkrijgen. U verklaarde toch dat enkele politiemannen van wie u er twee zelfs bij naam kende u reeds gedurende ongeveer tien jaar regelmatig lastigvielen en geld afpersten. U vermoedde dat ze dit deden omdat uw moeder van Ossetische origine is en u ook Ossetiërs als werknemers heeft. U heeft echter nagelaten om tegen deze politiemannen klacht in te dienen of beroep te doen op bescherming vanwege de autoriteiten. U heeft in ditzelfde verband ook nagelaten om beroep te doen op een advocaat of een mensenrechtenorganisatie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 3-4). Uw uitleg dat dit toch geen zin heeft en dat u nog meer problemen zou kunnen krijgen als die politiemannen dat te weten zouden komen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 4), zijn loutere veronderstellingen van uwentwege die u niet hard kan maken. Gezien deze vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u niet op bescherming in eigen land zou kunnen rekenen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Georgië de laatste jaren en ook na het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008, geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine of hun familieleden in Georgië. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, V. L. (...) (O. V. nr. 6.347.676), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte, uw rijbewijs, het attest van uw religieus huwelijk, uw diploma, en het attest dat u als ondernemer geregistreerd staat bij de belastingdienst bevatten namelijk enkel persoonsgegevens en gegevens betreffende uw studies en professionele bezigheden die hier niet in twijfel worden getrokken."

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Georgische identiteitskaart en uw rijbewijs bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Het attest van een cultureel centrum dat stelt dat u leidster bent van een koor en het diploma van een workshop toneel van een leerling van u bevatten geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot, G. T., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 52 941. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 22 maart 2010. Verzoekster voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken toe als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 927 van 29 november 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan G. T.. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van gemengd Georgisch-Ossetische origine, en afkomstig uit Tbilisi, Republiek Georgië. Volgens uw verklaringen baatte u in Tbilisi twee restaurants uit. U had al ongeveer tien jaar lang problemen met enkele politiemannen die u regelmatig lastigvielen omwille van de Ossetische origine van uw moeder en het feit dat u Ossetiërs als werknemers had. Deze politiemannen persten u ook geld af. U deed daarnaast ook in autohandel samen met een neef van u, M. (...), zijn neef S. (...), en nog twee vrienden van hen. Op 6 augustus 2008 vertrok u naar Tskhinvali, Zuid-Ossetië, met de bedoeling om daar een wagen af te leveren bij M. (...). Na uw aankomst begonnen de gevechten in Zuid-Ossetië. Uw neef stelde u voor om die nacht bij hen te blijven en de volgende dag zouden ze u naar Ordzhonikidze, Noord-Ossetië, brengen vanwaaruit u dan zou kunnen terugkeren naar Tbilisi. Onderweg op 8 augustus 2008 werden jullie echter gearresteerd door militairen van het Georgische leger. Ze brachten jullie naar Gori waar jullie werden opgesloten in de kelder van een gebouw. U werd er ondervraagd door de politie van het Avchala district in Tbilisi waar u woonde. Zo vernam u dat u beschuldigd werd van samenwerking met de Ossetische rebellen. Op 10 augustus 2008 werd Gori echter gebombardeerd waardoor het gebouw waarin u opgesloten zat zwaar beschadigd werd. U vond tussen het puin enkel S. (...) terug die ernstig gewond was. Samen konden jullie ontsnappen. In een naburig dorp werden jullie geholpen door een man die u zijn telefoon leende. Zo vernam u via de telefoon van uw moeder dat er reeds politieagenten bij hen waren langsgekomen die op zoek waren naar u. De man bracht u en S. (...) op 12 augustus 2008 met zijn wagen naar Tbilisi. Daar liet u S. (...) achter bij een vriend van u. U ging naar het appartement van uw echtgenote, V. L. (...) (O.V. nr. 6.347.676), waar u al na enkele minuten werd gearresteerd door de politie. Op het politiebureau werd u ervan beschuldigd wapens en geld te leveren aan de Ossetische rebellen. Bij een huiszoeking in het appartement van uw echtgenote vond de politie een wapen. U vermoedde dat de politie het wapen daar zelf gelegd had. Na drie dagen werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u hen informatie zou doorgeven over de personen met wie u samenwerkte. Toen u thuiskwam nam u onmiddellijk contact op met uw advocaat. Hij zei echter dat hij u niet kon helpen en dat u beter het land kon verlaten. De volgende dag nam uw echtgenote die zwanger was samen met haar schoonzus een taxi om naar de dokter te gaan. Onderweg werden ze echter tegengehouden door enkele politiemannen. Ze namen uw echtgenote mee naar een onbekende plaats. Daarna belden ze u op en vroegen losgeld. U bracht het losgeld naar de afgesproken plaats waarna u uw echtgenote kon gaan ophalen samen met uw vriend V. K. (...). Uw echtgenote had tijdens haar gevangenschap een miskraam gekregen. U besloot het land te verlaten. Op 17 augustus 2008 vertrok u samen met uw echtgenote met de wagen naar Oekraïne waar jullie enkele maanden verbleven bij de neef van uw echtgenote. In november 2008 stapten jullie in Kiev, Oekraïne, op een bus waarmee jullie naar België reisden. Jullie zijn op 12 november 2008 in België aangekomen. U vroeg op dezelfde dag asiel aan. Na uw aankomst in België heeft u via de telefoon van uw vriend V. (...) vernomen dat er nog enkele keren politieagenten zijn langsgekomen bij uw ouders op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw rijbewijs, een attest van uw religieus huwelijk, uw diploma, en een attest dat u bij de belastingdienst geregistreerd staat als ondernemer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door de autoriteiten die u ervan beschuldigden geld en wapens te leveren aan de Ossetische rebellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsprobleem verder te informeren. Zo verklaarde u via de telefoon van uw vriend V. (...) vernomen te hebben dat leden van ordediensten sinds uw vertrek nog verschillende keren zijn langsgekomen bij uw ouders op zoek naar u. U wist echter niet wanneer of hoe vaak ze gekomen zijn. U kon ook niet zeggen of er convocaties op uw naam waren toegekomen. Meer nog, u stelde zelfs dat het voor u niet belangrijk was om dit te weten en verklaarde het daarom niet gevraagd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 2). Verder wist u niet eens of u door de autoriteiten officieel in beschuldiging bent gesteld voor uw vermeende samenwerking met de Ossetische rebellen en of er al dan niet een strafzaak tegen u begonnen is. Toen de interviewer u daarop vroeg of u dan niet meer informatie kon bekomen via uw advocaat in Georgië, beweerde u dat u dit niet gedaan had omdat V. (...) van zijn advocaat vernomen had dat uw advocaat u toch niet kon helpen en het voor u te gevaarlijk was om hiernaar te vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 2-3). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen immers op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor

vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs van de verschillende door u aangehaalde vervolgingsfeiten heeft voorgelegd. U verklaarde anderhalve dag te hebben vastgezeten in Gori waar u ondervraagd werd door de politie en beschuldigd werd van samenwerking met de Ossetische rebellen. U vervolgde dat u enkele dagen later door de politie in Tbilisi in het bijzijn van getuigen gearresteerd werd en meegenomen werd naar het politiebureau, waar u gedurende drie dagen werd vastgehouden en beschuldigd werd van het leveren van wapens en geld aan Ossetische rebellen. U verklaarde verder dat tijdens uw vasthouding een huiszoeking plaatsvond in het appartement van uw echtgenote waarbij een wapen werd aangetroffen, waarvan een officieel papier werd opgemaakt. Ook aangaande de huiszoeking zelf werd een document opgemaakt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 2, 4, 5 en 6 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 04/11/2009, p. 6, 8 en 10). U legde de Belgische asielinstanties nochtans geen enkel document voor aangaande deze diverse gebeurtenissen, noch aangaande uw démarches die u naar aanleiding van uw problemen bij een advocaat zou hebben ondernomen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Verder dient er op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en onaannemelijke vaagheden bevatten. Bovendien bleken de verklaringen van uw echtgenote op dezelfde punten tegenstrijdig te zijn. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u na uw ontsnapping uit het gebouw in Gori waar u opgesloten zat zeker uw echtgenote heeft opgebeld. U dacht dat u toen ook wel uw ouders opgebeld had, want u was er namelijk niet zeker van of het nu uw echtgenote of uw moeder was geweest die u gezegd had dat politiemannen waren langsgekomen met de mededeling dat u zich op het politiebureau moest gaan aanmelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 04/11/2009, p. 7). In het tweede gehoor stelde u daarentegen dat u na uw ontsnapping enkel uw moeder opgebeld heeft die u zei dat de politie bij haar was langsgekomen. Toen de interviewer u vervolgens vroeg of u toen ook uw echtgenote opgebeld heeft, beweerde u zich niet meer te herinneren of u dat al dan niet gedaan had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 6). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheden had u geen afdoende uitleg hiervoor. U stelde gewoon dat u het zich de eerste keer waarschijnlijk niet goed herinnerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 6) wat niet overtuigend is. Bovendien verklaarde uw echtgenote in het eerste gehoor uitdrukkelijk dat u haar na uw ontsnapping opgebeld heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van V. L. (...), dd. 04/11/2009, p. 4). In het tweede gehoor beweerde ze dan weer dat u haar toen niet opgebeld heeft, maar wel uw moeder (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van V. L. (...), dd. 03/03/2010, p. 2-3). Uw echtgenote had ook geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Ze bleef immers gewoon bij haar verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 3).

Uw echtgenote verklaarde tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat de politie niet bij haar is langsgekomen vóór uw terugkeer uit Gori (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van V. L. (...), dd. 04/11/2009, p. 4). U stelde tijdens het tweede gehoor echter dat u niet wist of de politie vóór uw terugkeer uit Gori al dan niet bij uw echtgenote is langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 6) wat toch wel merkwaardig genoemd kan worden. Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat u hier sindsdien met uw echtgenote over gesproken zou hebben.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw binnenkomst in de Europese Unie via Polen. U verklaarde dat u samen met uw echtgenote als passagier op een toeristenbus vertrokken bent vanuit Kiev, Oekraïne. Met deze bus zouden jullie dan de grens met Polen overgestoken zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 04/11/2009, p. 3-4). U beweerde dat u en uw echtgenote vóór jullie vertrek in het bezit waren van authentieke reispaspoorten uitgereikt op jullie naam. Deze reispaspoorten zou u aan de smokkelaar gegeven hebben. U kon echter niet zeggen wat de smokkelaar met jullie reispaspoorten gedaan heeft. Tijdens jullie reis naar België zouden er dan andere reispaspoorten voor jullie gebruikt zijn, maar u wist niet eens op welke naam deze uitgereikt waren. U stelde gewoon dat u deze reispaspoorten nooit in handen gekregen had en dat u het ook niet gevraagd had omdat de smokkelaar toch alles regelde. Bij binnenkomst op Pools grondgebied zou de chauffeur van de bus uitgestapt zijn met de reispaspoorten van alle passagiers om ze te tonen aan de douaniers. Jullie moesten ook uitstappen, maar er zouden geen individuele identiteitscontroles uitgevoerd zijn bij de passagiers. U verklaarde verder dat er geen afspraken gemaakt waren met de smokkelaar wat jullie moesten zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeurd zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 7). Dergelijke verklaringen aangaande uw binnenkomst in

de Europese Unie zijn echter niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat aan alle Poolse grensposten elk voertuig dat de Europese Unie binnenkomt gecontroleerd wordt. De controles verlopen aan alle grensposten op dezelfde manier. De border guards stappen zelf op de bus en ze controleren vervolgens alle personen. Ze controleren hun reisdocument en brengen de gegevens in op de draagbare terminal die toegang geeft tot de SIS databank. Gezien deze informatie is het niet geloofwaardig te noemen dat u als passagier op een toeristenbus via Polen de Europese Unie zou binnengekomen zijn zonder enige individuele identiteitscontrole ondergaan te hebben. Het is verder ook onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten er voor u gebruikt werden of dat er aangaande dergelijke individuele controles geen afspraken gemaakt werden met de smokkelaar. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen met bepaalde politiemannen in Tbilisi, kan worden opgemerkt dat u geen enkele poging heeft ondernomen om hiervoor bescherming te verkrijgen in uw eigen land. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag bijgevolg verwacht worden dat hij redelijke pogingen doet om bescherming in eigen land te verkrijgen. U verklaarde toch dat enkele politiemannen van wie u er twee zelfs bij naam kende u reeds gedurende ongeveer tien jaar regelmatig lastigvielen en geld afpersten. U vermoedde dat ze dit deden omdat uw moeder van Ossetische origine is en u ook Ossetiërs als werknemers heeft. U heeft echter nagelaten om tegen deze politiemannen klacht in te dienen of beroep te doen op bescherming vanwege de autoriteiten. U heeft in ditzelfde verband ook nagelaten om beroep te doen op een advocaat of een mensenrechtenorganisatie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 3-4). Uw uitleg dat dit toch geen zin heeft en dat u nog meer problemen zou kunnen krijgen als die politiemannen dat te weten zouden komen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 4), zijn loutere veronderstellingen van uwentwege die u niet hard kan maken. Gezien deze vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u niet op bescherming in eigen land zou kunnen rekenen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Georgië de laatste jaren en ook na het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008, geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine of hun familieleden in Georgië.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, V. L. (...) (O. V. nr. 6.347.676), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte, uw rijbewijs, het attest van uw religieus huwelijk, uw diploma, en het attest dat u als ondernemer geregistreerd staat bij de belastingdienst bevatten namelijk enkel persoonsgegevens en gegevens betreffende uw studies en professionele bezigheden die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hiertoe gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

De Raad is van oordeel dat beide middelen gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker navolgende motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door hem voorgehouden asielrelaas:

"Verder dient er op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en onaannemelijke vaagheden bevatten. Bovendien bleken de verklaringen van uw echtgenote op dezelfde punten tegenstrijdig te zijn. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u na uw ontsnapping uit het gebouw in Gori waar u opgesloten zat zeker uw echtgenote heeft opgebeld. U dacht dat u toen ook wel uw ouders opgebeld had, want u was er namelijk niet zeker van of het nu uw echtgenote of uw moeder was geweest die u gezegd had dat politiemannen waren langsgekomen met de mededeling dat u zich op het politiebureau moest gaan aanmelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 04/11/2009, p. 7). In het tweede gehoor stelde u daarentegen dat u na uw ontsnapping enkel uw moeder opgebeld heeft die u zei dat de politie bij haar was langsgekomen. Toen de interviewer u vervolgens vroeg of u toen ook uw echtgenote opgebeld heeft, beweerde u zich niet meer te herinneren of u dat al dan niet gedaan had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 6). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheden had u geen afdoende uitleg hiervoor. U stelde gewoon dat u het zich de eerste keer waarschijnlijk niet goed herinnerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 6) wat niet overtuigend is. Bovendien verklaarde uw echtgenote in het eerste gehoor uitdrukkelijk dat u haar na uw ontsnapping opgebeld heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van V. L. (...), dd. 04/11/2009, p. 4). In het tweede gehoor beweerde ze dan weer dat u haar toen niet opgebeld heeft, maar wel uw moeder (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van V. L. (...), dd. 03/03/2010, p. 2-3). Uw echtgenote had ook geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Ze bleef immers gewoon bij haar verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 3).

Uw echtgenote verklaarde tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat de politie niet bij haar is langsgekomen vóór uw terugkeer uit Gori (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van V. L. (...), dd. 04/11/2009, p. 4). U stelde tijdens het tweede gehoor echter dat u niet wist of de politie vóór uw terugkeer uit Gori al dan niet bij uw echtgenote is langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 03/03/2010, p. 6) wat toch wel merkwaardig genoemd kan worden. Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat u hier sindsdien met uw echtgenote over gesproken zou hebben."

ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd. Voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder de wijze van het zich te informeren na diens ontsnapping en de elementen van vervolging door de politie, verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en volstaan op zich om aan verzoeker de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus, respectievelijk voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, niet toe te kennen. Bovendien mag van personen die om dezelfde redenen hun land van herkomst hebben verlaten en die zich steunen op dezelfde asielmotieven worden verwacht dat zij een gelijklopend en eenduidig asielrelaas naar voor brengen wat in casu niet het geval is.

Waar verzoeker in de uiteenzetting van zijn middelen een summiere weergave geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr.

156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met voormelde summiere weergave in gebreke blijft.

2.2.3. Betreffende verzoekers verwijzing naar de diverse verhoren van hem en zijn echtgenote waarin beiden stellen dat hen inderdaad nooit een document werd overhandigd waardoor zij inderdaad geen "harde bewijzen" kunnen bijbrengen stelt de Raad vast dat verzoeker met dit argument enkel de vaststelling van verwerende partij bevestigt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs betreffende het door hem voorgehouden asielrelaas aanbrengt. De Raad wijst verzoeker erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden, ontstentenis van een begin van schriftelijk bewijs, de geëtaleerde desinteresse en de onaannemelijkheid van de wijze van binnenkomst in de Europese Unie via Polen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

De Raad is de mening toegedaan dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na zijn vertrek uit zijn land van herkomst daar deze informatie verzoeker derhalve zou hebben toegelaten om zijn eigen situatie in te schatten. Het zich hierover niet informeren doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Door het nalaten te informeren hoe vaak en wanneer de ordediensten nog zijn langs geweest en of er al dan niet convocaties werden afgeleverd en derhalve of hij al dan niet in staat van beschuldiging werd gesteld verzuimt verzoeker zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van de door hem voorgehouden vervolgingsproblematiek. Dat verzoeker bepaalde elementen in de telefonische contacten met zijn vriend V. minder belangrijk vond en dat hij hem niets meer durfde te vragen daar de vader van V. overleden was kan als argument door de Raad niet worden aangenomen. Immers kan door de Raad niet worden ingezien waarom het overlijden van de vader van zijn vriend hem zou verhinderen te informeren naar het verloop van zijn persoonlijke situatie en bovendien is het voorhouden deze informatie onbelangrijk te vinden een loutere herhaling van wat reeds door de verwerende partij in de bestreden beslissing werd vastgesteld. Het antwoord van verzoeker bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 3 maart 2010 op de vraag "Wil u zelf niet meer informatie bekomen?", "Voor mij was dat niet belangrijk." (administratief dossier, stuk 3, p. 2) kan niet anders worden omschreven dan een flagrante desinteresse in de verdere evolutie van zijn beweerde vervolgingsproblemen in Georgië. Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij zelden rechtstreeks zijn achtergebleven familieleden contracteert uit vrees voor hun veiligheid wijst de Raad erop dat ook buiten telefonisch contact ook tal van andere communicatiemiddelen kunnen worden gehanteerd en dit contact ook via derden kan verlopen hetzij bijvoorbeeld via zijn vriend V. of via een advocaat.

Waar verzoeker betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de binnenkomst van de Europese Unie via Polen vooreerst opnieuw beschrijft hoe de grenscontrole zou verlopen zijn wijst de Raad er nogmaals op dat een loutere herhaling van het reeds eerder gestelde, dat bovendien ook aldus is opgenomen in de bestreden beslissing geen afbreuk doet aan de desbetreffende motivering. Verder beperkt verzoekende partij zich tot navolgend selectief citaat uit het CEDOCA-antwoorddocument "Border control Polen" (administratief dossier, stuk 19, deel 1) waarop verwerende partij zich voor haar motivering steunt: "De controles verlopen aan alle grensposten op dezelfde manier. Elk voertuig wordt gecontroleerd. De reisdocumenten van alle inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon.". Verzoeker laat evenwel na ook navolgende passage uit voormeld CEDOCA-antwoorddocument te vermelden die door de verwerende partij wel in haar motivering wordt aangehaald: "De Border Guards stappen zelf op de bus en controleren alle personen. Ze controleren hun reisdocument en brengen de identiteitsgegevens in in de draagbare terminal die toegang geeft tot de SIS databank. Zo kan onmiddellijk worden gecontroleerd of de betrokkene geseind staat.". Verder stelt het antwoorddocument nog: "Alle transport ondergaat steeds twee controles: grenscontrole door de Border Guards en douanecontrole door de douane. Bij deze tweede controle wordt niet specifiek naar verstekelingen of illegale immigranten gezocht, maar bij de controle naar smokkelwaar of verboden of gevaarlijke substanties, zou de eventuele aanwezigheid van verstekelingen uiteraard niet onopgemerkt kunnen blijven. Voor de controles hebben Border Guards en douane verschillende technische middelen ter beschikking: CO2 detectieapparatuur, drugshonden, micro-search, x-ray scans, videoendoscops, mini-video camera's. Al naar gelang het risicoprofiel wordt bepaald welke middelen worden gebruikt.". Uit dit antwoorddocument blijkt derhalve duidelijk dat bij het overschrijden van de Poolse grens steeds uiterst streng wordt gecontroleerd waaruit de verwerende partij dan ook terecht kan besluiten dat het niet geloofwaardig te noemen is dat verzoeker als passagier op een toeristenbus via Polen de Europese Unie zou binnengekomen zijn zonder enige individuele identiteitscontrole ondergaan te hebben en dat het verder ook onwaarschijnlijk is dat verzoeker geheel

in hetongewisse zou zijn over welke reisdocumenten er voor hem gebruikt werden of dat er aangaande dergelijke individuele controles geen afspraken gemaakt werden met de smokkelaar. Verzoeker brengt desbetreffend geen andersluidende informatie bij die aantoon dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

2.2.4. Betreffende de beoordeling door verwerende partij van het al dan niet een beroep kunnen doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten wijst de Raad erop dat desbetreffende motivering volstrekt irrelevant is daar aan het door verzoeker voorgehouden asielrelaas volstrekt geen geloof kan worden gehecht waardoor een bescherming niet aan de orde is. Dit motief is derhalve overtuigend zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.5. Waar verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift de notities van zijn raadsman opgesteld bij de beide verhoren op het Commissariaat-generaal zowel van hem als van zijn echtgenote voegt wijst de Raad erop dat de verhoorverslagen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel door een onpartijdige ambtenaar zijn opgesteld en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Het is dan ook volkomen normaal dat bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling aan deze verklaringen de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de raadsman van de betrokkene (RvS 4 maart 2008, nr. 180.432). Verzoeker toont niet aan dat de vastgestelde bevindingen geen steun vinden in het administratief dossier.

2.2.6. Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert hem de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker onder verwijzing naar een briefing "Breaking the cycle of exclusion: minority rights in Georgia today", gevoegd als bijlage bij het verzoekschrift, stelt dat de Ossetiërs het in Georgië niet gemakkelijk hebben omdat zij er door de media meestal worden afgeschilderd als separatisten wat negatieve gevolgen heeft voor de verstandhouding tussen de verschillende gemeenschappen wijst de Raad erop dat ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast rust op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Door de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas slaagt verzoeker er niet in op enigerlei wijze aan te tonen dat er een ernstige bedreiging is van zijn leven of zijn persoon omwille van zijn gedeeltelijk Ossetische origine. Bovendien dient met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet deze dreiging het resultaat te zijn van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië sprake is van een dergelijk conflict.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Beide middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en

draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

De Raad stelt vast dat ook de door verzoekster beweerde arrestatie die resulteerde in een miskraam volledig kadert in het door haar echtgenoot voorgehouden verhaal van afpersing.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT